

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— “Ορθώς... τὸν διάταξε ὁ Στέφανος κρατώντας τὸ σχοινί. Μισοπληγμένος ὁ δὸν Διάζ βιάστηκε νὰ ἀπακούσει.
“Ὁ Στραβοχέρης ἄρχισε ν’ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἐνῷ ἔλεγε στὸ ὄμμα του :

— “Ἐμπρός, ἀνδρεῖτε μου, ἐμπρός ! Λέν θὰ παίξουμε, ἐμπ...
Δὲν πρόφτασε ν’ ἀποτελειώσει τὴ φράση του. Ὁ Διάζ, πού δὲν εἶχε ἀφήσει τὸ μαχαίρι του, τὸ σήκωσε δυὸ φορές. Τὴ μιά γιὰ νὰ κόψει τὸ σχοινὶ καὶ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ δῆμά του. “Ἐπειτα, σαλεύοντάς το αἱματοβαμένο, ὄρμησε οὐρλιάζοντας, τρομερός, χτυπώντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Τὸ πλῆθος παραμέριζε μπρός του, σὰ νάβλεπε μιά τίγρη πού εἶχε συντρίψει τὰ δεσμά της. Ἀλλά, μόλις πέρασε ἡ πρώτη ἐκπληξι, ὄρμησε πίσω του κινηγώντας τον.

Καὶ εἶταν ἀδύνατο, ὁ δὸν Διάζ ἐξαντλημένος, ἐξασθενημένος, ἐνῷ τὸ αἷμα του ἔτρεχε ἀπὸ δέκα πληγές, νὰ γλυτώσει ἀπὸ τοὺς διώκτες του. Αὐτὸ τὸ καταλάβαινε καὶ αὐτός. “Ἡ καρδιά του αἰγάνει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ στήθος του, ἕνας σιδερένιος κύβλος ἐσφίγγει τὸ μέτωπό του, ἡ πνοή του κοβότανε καὶ μετροῦντας τὸ σύντομο διάστημα, πού τὸν χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ἔλεγε μὲ μαγία :

— Νὰ πεθάνω !... νὰ πεθάνω ἀπὸ τώρα, ἐνῷ κρατοῦσα τὴν ἐκδικησή μου ! ἐνῷ τὴν ἀγγίζα με τὰ δάχτυλά μου !... Πῶς τὸ ἀνέχεται, Θεέ μου !...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τολμοῦσε νὰ ἐπικαλεῖται τὸ Θεό, σὰ συνονοχο τοῦ μίσους του !...

Υπῆρχε ἐκεῖνον τὸν καιρὸ στὴν ὁδὸ Φασελερὸν στὴν Τουρραίνη, ἕνα ὄρατο οἰκοδόμημα πού ἡ θέα του κατέβλεπε τὴν ὁραση. Περισσότερη ὅμως ἐντύπωση ἀπὸ τὸ οἰκοδόμημα ἔκανε ἡ ταμπέλλα πού εἶταν ἀναρτημένη πᾶν’ ἀπ’ τὴν πόρτα του. Παρίστανε ἕνα φανταστικὸ ζῶν, ἕνα τέρας, μὲ ῥάμφος, φτερά καὶ κέρατα. Κανεὶς δὲ μπορούσε νὰ φανταστῇ σὲ ποιά κατηγορία τοῦ ζωτιζοῦ βασιλείου ἀνῆκε αὐτὸ τὸ τέρας.

“Ἡ κάτοικος οὗτος αὐτοῦ ἐπιγραφὴ ἔλεγε ὅτι τὸ ζῶν εἶταν γούφ καὶ τὸ οἰκοδόμημα ζυθοπωλείον τοῦ Νικολάου Πλουσέτ, τὸ ζυθοπωλείον τοῦ Γουλιέλμου.

“Ἡ μύθοι τοῦ Πλουσέτ εἶχε μεγάλη φήμη στὴν Τουρραίνη καὶ ὁ καταστηματάρχης εἶταν δημοτικώτατος. Νέος, ζωηρός καὶ εὐγενής. Προσέφερε σ’ αὐτὰ χρυσὴ καρδιά, ἀσφαλὲν γέλια, γροθιὲς σιδερένιες καί... κρίναιτε !

Καὶ ὅμως τὴν Κυριακὴ ἐκεῖνὴ δὲ θὰ εἰρήσκει κανεὶς σὲ ὅλη τὴν ἐκταση τὸν Κάτω Χωρὸν ἄνθρωπο πὺρ παραγμένο, πὺρ συγγενημένο ἀπὸ τὸν Πλουσέτ.

Μόλις γύρισε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν φαίνονταν πῶς πατούσε ἀπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Πηγαίνοντο ἀνήσυχος, ἐσχίζε νευρικός, ἐφώναζε διαρκῶς στὴ γοῆ ἀνημέρη τὸν καὶ στὸ μικρὸ μαθητευόμενο :

— Γοήγορα !... Λιονίσση, Μαρία, κουνιήναι νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος !... Εἶν’ ὅλα ἐν τάξει ;. Προσέειτε στὸ φαί... Δέστε τὰ μαχαίρο-πληρώνα !... Διατηρήστε τὸ κρασί δροσερό !... Βάλτε τὰ φρούτα στὸν ἄγιο... Κουνιήναι !...

Τὶ ἐμελλε τάχα νὰ συμβῇ σ’ ἐκεῖνο τὸ ζυθοπωλεῖο.
“Ἀκούστατα, ὁ Πλουσέτ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. “Ἐκλεινε τὰ ἐκδοιδίον του χρόνια.

“Ἐνας χτύπος ἔξωφρα ἀκούστηκε στὴν πόρτα. Ὁ ὑπὸ ἡγεῖς ἔσπευσε ν’ ἀνοίξῃ καὶ ἕνας γιγαντιαῖος ἐπισκέπτης ἐμπήκε μέσα.

“Ὁ Πλουσέτ ἔσπευσε μ’ ἀνοιχτές ἀγκάλες στὸ νεοφερμένο.

Εἶταν ἕνας ἄντρας ὡς τριανταδυὸ χρόνων, ἴσους ἔξ’ ὁδῶν, μὲ μέλη θαυμαστῆς ἀναλογίας, πυκνὰ καὶ ὑπόξανθα μαλλιά, πρόσωπο λευκὸ, κανονικὸ γεμᾶτο γλυκύτητα καὶ εὐκρίνεια, εἶταν μὲ ἄλλους λόγους ὁ Γουλιέλμος Λορέτ, ὁ ἐξοχώτερος μυλωνὰς τῆς Τουρραίνης.

“Ἀγκάλιασε τὸν Πλουσέτ καὶ πέταξε τὸ σκούφο του στὸ μυρὸ, ὁ ὁποῖος γέλοσε στὴν ἄλλη γωνιά τῆς αἰθούσης, λέγοντάς του :

— “Ἐλα, χαμένε, φέρε μας κρασί.

“Ἐπειτα, βάζοντας τὰ δυὸ του χέρια ἀπάνω στοὺς ὄμους τοῦ ζυθοποιοῦ, τὸν ἐκοίταξε κατὰ πρόσωπο.

— “Ἐ λοιπόν... ναί... εἶπε ὁ Πλουσέτ, σὰ ν’ ἀπαντοῦσε σὲ μιά ἀφρον ἐρώτηση τοῦ Λορέτ. Τὶ τὰ θέλεις... Αὐτὸ εἶνε... τρέμμα !

— Στὴν ἡλικία σου, ἡλίθιε ! εἶσαι δυὸ χρόνων !...

— Σοὺ λέω ὅτι φοβάμαι, Γουλιέλμ’ μὴ ἔχουν κάνει μάγια... Ὁ κύριος Κορφερέ δὲν θὰ στρέψῃ καὶ αὐν δὲν στρέψῃ...

— “Ἀν δὲν στρέψῃ, τότε θὰ εἶν’ ἕνας γαϊδαρὸς ὅπως θὰ τὸ πῶ καὶ στὸν ἴδιο !

Καὶ ὁ Γουλιέλμος ἄδειασε μονορούφι τὸ ποτήρι πού τοῦ ἔφερε ὁ μικρός.

— Μάγια μοῦ ἔχουν κάνει, ξανάπε ὁ Πλουσέτ. Τρεῖς φορές τώρα ἄρχισα νὰ ρίχνω τὰ λόγια στὸν κύριον Κορφερέ καὶ ποτέ... μ’ ἀκούς ! ποτέ δὲν μπόρεσα ν’ ἀποτελειώσω τὴν κουβέντα μου.

“Ὁ Λορέτ γέλασε.

— Εἶσαι ντροπαλός, Νίκο μου ! θέλεις νὰ σοῦ

δόσω μιά συμβουλὴ ; “Ἄκου : “Ἀν εἴμουν ἐγὼ στὴ θέση σου, θὰ τοῦ τὰ ἔλεγα ἀμέσως, στὸ λεπτό ὅλα... Σέρεις πῶς παντρεύτηκα τὴ Γιαννοῦλα : Νά, πῆγα μιά μέρα στὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπα : “Ἐ, πεθερέ, ἀγαπάω τὴν κόρη σου καὶ ἐκείνη μ’ ἀγαπᾷ ! τότε θὰ γίνουν οἱ γάμοι ; — Αὐριο, ἂν θέλεις, γαμπρέ μου, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

“Ὁ Πλουσέτ στάθηκε τότε ἀποφασιστικὸς καὶ εἶπε :

— Τότε καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ κάνω, καὶ ἅμα ἀποφάμε, θὰ τοῦ τὸ πῶ τοῦ κύριου Κορφερέ. “Ἡ τοῦ ἴσου ἢ τοῦ βάρου !

“Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἕνας χτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

— Αὐτός, εἶπε ! τραῦλισε ὁ Πλουσέτ καὶ ἔπεσε σ’ ἕνα κἀθισμα.

“Ἄχ, νὰ εἶταν τουλάχιστο στὰ καλά του...

Πράγματι, ὁ κύριος Ζωάν Βαρ ἴστας Κορφερέ ἐμπήκε μέσα, προηγούμενης τῆς κοιλίας του.

X

“Ὅπου ὁ Πλουσέτ ἐπιμένει ὅτι τοῦ ἔχουν κάνει μάγια

“Ὁ κύριος Κορφερέ, ὅπως εἶπαμε προηγούμενος, εἶταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου τοῦ “Μπαρὸντίνου Τέντιερν”, ὅπου συναντήθηκαν ὁ δὸν Ραφαῖλ καὶ ὁ ἀτυχὴς ὑποκόμης Φλορεστάν ντε Μορλὰν.

— Καλὴμέρα φίλε Πλουσέτ, εἶπε μόλις μπήκε. Χρόνια πολλά ! Ὁραία ἡμέρα σήμερα... Βρέ, τὸν ἀφορισμένο !

— Μὲ ποιὸν τὰ ἔχετε ; ρώτησε ὁ Γουλιέλμος ἐκπληκτός.

— “Ἄ, καλὲ μου γείτονα Λορέτ, ἐσεῖς εἶστε ; Σὰς προσκυνῶ... Τὸν παλινάφθροπο !... τὸν αὐθάδη !...

Καὶ σὲ κάθε ἐπιτύχησή του ὁ κύριος Κορφερέ ἔστρεφε ἀπειλητικὰ τὸ μπιστόνι του πρὸς τὴν πόρτα.

— Στὸ διάβολο, ξανάπε, ἡ λύσσα μὲ πνίγει.

— “Ἡ σοῦλα !... εἶπε ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἡ γυνὴ ὑπερήτρια, πού παρουσιάστηκε κρατώντας τὴ μεγάλη σουπιά.

Κάθε συζήτηση ἔταψε. Ὁ Γουλιέλμος εἶπε τὸ “πῆτερ ἡμῶν”, ὁ κύριος Κορφερέ πῆρε τὴν πρωτοκαθεδρίαν καὶ ὁ Πλουσέτ κάθισε δίπλα του.

Καθὼς ἄρχισαν νὰ τρῶνε ὁ Λορέτ εἶπε στὸν Κορφερέ :

— “Ἐλα λοιπόν, κύριε Κορφερέ, πές μας τώρα τί σοῦ κάνανε πού εἶσαι θυμωμένος.

— Ναί, εἶπε καὶ ὁ Πλουσέτ, πές μας τί τρέχει ;

— Τί τρέχει, Πλουσέτ ; Τί τρέχει, Λορέτ ; εἶπε ὁ Κορφερέ. Σημεῖα καὶ τέρατα ! “Ἀκούτ’ ἐκεῖ, νὰ μοῦ ζητήσουν τὴ Μαγδαληνὴ σὲ γάμο !...

“Ἀλλά καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κορφερέ σταμάτησε τὴν κουβέντα του, ἐκπληκτός, γιὰ τὴν ἐντύπωση πού εἶχαν κάνει στοὺς φίλους του τὰ λόγια του αὐτά. Ὁ Γουλιέλμος ἔγινε κατακόκκινος καὶ ὁ Πλουσέτ μαρμαρώσε.

Πρῶτος ὁ Λορέτ ἀνέκρινε τὴν ἀδιαφορία του.

— “Ἐ, καλὰ, φίλε μου, εἶπε, τί παράξενο ἂν ζητήσουν τὴν ἀνιψιά σας σὲ γάμο ; Θὰ παντρευτῇ καὶ αὐτὴ μιά μέρα.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ Κορφερέ, μοιλονότι, γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ἡ Μαγδαληνὴ εἶνε πολὺ μικρὴ ἀκόμα... “Ἀλλά, τέλος πάντων δὲν εἶν’ αὐτὸ πού με κάνει καὶ θυμῶν.

— Τότε τί εἶνε ;

— “Ἡ αὐθάδεια, ἡ ἀγαιδία τοῦ ἀνθρώπου πού μ’ ἔβλεπε τὴν ζήτησε.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός ;

— “Ὁ Στέφανος Στραβοχέρης ! μῆτε πολὺ, μῆτε λίγο ! ὁ Στραβοχέρης, ὁ σχοινιάς τῆς ὁδοῦ “Ἀσσοπίσης.

— Αὐτός, ἐφώναξε ὁ Πλουσέτ πού σηκώθηκε τόσο ἀπότομα ὥστε ἔριξε κάτω τὸ κἀθισμά του...

— Αὐτός, ὁ ἴδιος, ὁλόκληρος ! “Ἀκούστηκε ποτὲ αὐτὸ !... ἕνας κρεμανταλὰς, πού δὲν ἔχει οὔτε πεντάρα... ἕνας τιποτένιος, ἕνας διεφθαρμένος... “Ἐνας ἐυπόλητος καταχρεωμένος... καὶ ἀκόμα ἕνας ἀρνησιφύλακος... γιατί λένε πῶς ἔγινε Οὐγενότος.

— Εὐχαριστῶ, παλλικάρη μου, εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπε ὁ κύριος Κορφερέ σφίγγοντας τὸ χεῖρ τοῦ Πλουσέτ ! εἶμαι ὑποχρεωμένος γιὰ τὴν ἀναγκάστησή σου αὐτή...

“Ὁ Λορέτ ἔγινε κατακόκκινος.

— Φυσικά ! ψιθύρισε, μιά τέτοια πρόταση σὲ σὺς... ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἀνθρώπου... μὰ αὐτὸ εἶνε προσβολή...

— “Ἐτσι τὸ πῆρα καὶ ἐγὼ...

— Καὶ τί τοῦ ἀπάντησατε ;...

— Δὲ μπόρεσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω ὅπως ἠθέλα γιατί ἔπρεπε πρωτίτερα νὰ δῶ τὴν κυρία κόμησά της Θεόνης. Σέρεστε ὅτι μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ μου Λαντρὸν ἡ εὐγενὴς αὐτὴ κυρία ἀνάλαβε νὰ φροντίζει γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης του τῆς Μαγδαληνῆς... Λοιπόν ἐγὼ δὲ μπορούσα ν’ ἀπαντήσω

ὅτι ἠθέλα, ἔπρεπε νὰ ξέρω τί σκέπτεται καὶ ἐκείνη...

— Αὐτὸ μόνο τοῦ εἶπατε ; εἶπε ὁ Πλουσέτ ἔξω φρενῶν.

(“Ἀκολουθεῖ)

